

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU

MỘT CUỘC TỶ ĐẤU HÀO HỨNG TRONG MÔN PHÁI

Hai đạo nhân đó vừa thấy Thạch Phá Thiên liền rảo bước đi tới.

Một đạo nhân đứng tuổi buông thông hỏi:

-Có chuyện chi?

Y thấy Thạch Phá Thiên áo quần dơ dáy lại còn nhỏ tuổi. Huống chi chàng là người quê mùa cục mịch, không có vẻ hào hoa phong nhã nên lời nói của y không cần giữ lịch sự.

Thạch Phá Thiên chẳng lấy thế làm tức mình, chàng cười đáp:

-Tại hạ vui chân đi tới đây chứ không có mục đích gì hết. Đây là Hoà thượng phải không? Hoà thượng có chút gì cho tại hạ điểm tâm được chăng?

Đạo nhân tức giận nói:

-Thằng nhỏ này ăn nói lăng nhăng, người dám hỏi ta có phải là Hoà thượng không ư? Muốn ăn xin chứ gì? Bước ngay! Nếu còn đến chùa ta ăn nói càn rỡ như vậy nữa thì ta đánh què đấy.

Đạo nhân kia ít tuổi hơn cầm trường kiếm, vẻ mặt hung ác. Y làm bộ như muốn vung kiếm ra giết người ngay.

Thạch Phá Thiên cười nói:

-Không phải Hoà thượng thì là đạo sĩ cũng vậy chứ sao? Tại hạ bụng đói lắm rồi, mới hỏi các vị cho chút gì ăn. Tại hạ không đến đây để tỉ võ. Có lý đâu tự nhiên vô cớ lại đánh chết hai đạo nhân.

Chàng vừa nói vừa đi ra.

Đạo nhân trẻ tuổi tức giận nói:

-Người nói gì đó?

Rồi cất bước rượt theo.

Thạch Phá Thiên vì thành thực chất phác mà nói vậy.

Chàng vừa ở trong đường hầm của bọn Thiết Xoa Hội, mỗi cái vung tay lên là một người chết, trong lòng hãy còn hối hận vô cùng. Thực tình chàng không muốn động thủ, chàng đạo nhân tuổi trẻ lại muốn đánh nhau, chàng liền sợ lại phải giết người nên co giò chạy luôn.

Thạch Phá Thiên trốn vào trong rừng rồi, vẫn còn nghe tiếng hai đạo nhân cười hà hà. Đạo nhân trẻ tuổi nói:

-Thằng lỏi này chỉ già mồm, mình vừa mới la một câu đã cúp đuôi chạy dài.

Thạch Phá Thiên thấy hai đạo nhân không đuổi theo nữa mà trời đã gần tối. Chàng định kiếm mấy trái cây rừng ăn cho đỡ đói. Nhưng trong khu rừng này chỉ toàn những cây tùng bách không có trái.

Thạch Phá Thiên chạy cho tới một trái núi nhỏ. Chàng quay đầu nhìn lại thì vẫn còn trông thấy toà miếu rất rõ. Cả trước sau và hai bên có đến mười mấy gian. Cạnh nhà phía sau, khói trắng vẫn bốc lên nghi ngút, chàng chắc họ đang thổi cơm.

Ngoài toà miếu này, Thạch Phá Thiên vận mục lực lên nhìn thì thấy gần đó có mấy nhà khác nữa.

Thạch Phá Thiên nhìn thấy khói lửa, trong bụng lại càng thấy cồn cào. Chàng lẩm bẩm:

-Mấy đạo nhân vừa rồi thật khéo ghét, chưa nói đã hung hăng toan đánh người. Chi bằng ta lẩn vào đám nhà phía sau, có gì cứ lấy trộm ăn xong rồi chạy đi.

Chàng liền vòng quanh khu rừng đi tới phía sau miếu. Chàng nhắm đúng nơi có khói bốc lên lẩn tường mà đi. Bỗng chàng thấy cổng sau miếu chỉ khép hờ liền lạng người một cái tiến vào.

Lúc này trời đã tối mịt. Thạch Phá Thiên vào trong cổng thấy một cái sân rộng. Chàng nghe có tiếng người lao xao pha lẫn với tiếng nồi chảo chạm nhau loảng xoảng. Mùi thịt mỡ, canh rau đưa ra thơm ngào ngạt.

Chàng vào đến trong sân liền nhận ra khu này là nhà bếp. Chàng thấy trong bếp có nhiều người thì nghĩ bụng:

-Mình chỉ ló đầu vào một cái là bị người ta trông thấy. Chàng lạnh trí liền len lén đi vào dãy hành lang nép vào sau cửa bếp trong một ngõ ngách tối đen, chàng bụng bảo dạ:

-Mình hãy chờ xem cơm canh chín rồi họ đem đi đâu đã. Nếu họ đi qua đây thì mình lấy trộm một bát thịt rồi chạy đi. Làm như vậy khỏi phải đánh nhau giết người.

Một lúc sau quả nhiên có ba người từ trong bếp đi ra, toàn là tiểu đạo sĩ. Chú đi trước cầm đèn lồng còn hai chú đi sau mỗi chú cầm một cái khay. Mùi thơm ở trong khay toả ra bốn phía. Hiển nhiên trong khay đựng thịt quay hoặc gà nướng gì đó.

Thạch Phá Thiên không nuốt nước miếng, chàng lẹ làng cất bước len lén theo sau.

Ba chú tiểu đạo sĩ xuyên đường hẻm, qua một dãy hành lang đi vào toà sảnh đường.

Hai chú tiểu đặt cơm canh xuống bàn rồi trở gót đi ra. Còn một chú vẫn ở lại xếp đặt bàn ghế cho ngay ngắn, bày đĩa chén ra.

Thạch Phá Thiên tiến lại nắp ngoài cửa sổ ghé mắt nhìn vào trong sảnh đường không chớp. Chàng nghĩ bụng:

-Nếu mình không sợ một cái hất tay là làm chết chú tiểu thì cứ xông vào lấy cơm canh rồi đi luôn.

Chàng chờ thấy khá lâu chú tiểu dạo sĩ lui vào hậu đường rồi chàng không chần chờ nữa lẹ bước chạy vào sảnh đường, chụp ngay lấy một miếng thịt quay lớn đút vào miệng. Hai tay chàng lại bẻ lấy hai chiếc đùi gà luộc.

Miếng thịt bò đút vào miệng vừa nuốt xuống bụng, bỗng chàng nghe ngoài cửa gỗ có tiếng người nói:

-Sư đệ! Sư muội! Xin mời qua bên này.

Thạch Phá Thiên nghe có tiếng bước chân đi vào sảnh đường thì trong lòng kinh hãi. Tay đang cầm chiếc đùi gà, chàng toan chạy vào phía hậu đường. Nhưng chàng lại nghe thấy tiếng bước chân người từ hậu đường đi ra. Chàng đưa mắt nhìn quanh sảnh đường một lượt thì thấy trống rỗng không có chỗ nào ẩn nấp được. Bất giác chàng la thầm:

-Không chừng lại phải đánh nhau mất!

Thạch Phá Thiên lắng tai nghe thấy mấy người kia đã đi đến cửa gỗ, chàng nhớ lại quần chúng Thiết Xoa Hội bị thảm tử dưới đường hầm mà ghê rợn. Chàng cho là không chừng có yêu ma quỷ quái trong bóng tối ám ảnh chưa chắc đã đúng là những người đó đã chết về tay mình. Trong lòng hồi hộp, chàng không dám thử thách lần nữa một cách khinh suất.

Trước tình thế cấp bách, chàng liếc mắt nhìn lên xà nhà thấy trên tường treo một biển lớn có ba chữ vàng. Chàng không kịp nghĩ nhiều, tung mình vọt lên trên tường nhà chui vào sau tấm biển. Chàng nằm ngã người vừa đủ che mình. Động tác của chàng chỉ trong một nháy mắt.

Thạch Phá Thiên ẩn kín sau bức hoành rồi thì cửa nhà sảnh đường vừa mở ra mấy người kia tiến vào.

Bỗng chàng nghe có tiếng người nói:

-Chúng mình là chỗ sư huynh sư đệ mà sư ca bày đặt như khách khứa thết tiệc linh đình thế này.

Thạch Phá Thiên nghe thanh âm người này rất quen thuộc. Chàng ghé mắt vào khe bức hoành nhìn xuống thì thấy dưới thì thấy mười mấy đạo nhân đang mời hai người khách một đàn ông một đàn bà vào chỗ ngồi. Hai người này là vợ chồng Thạch trang chúa ở Huyện Tố trang.

Thạch Phá Thiên có lòng cảm kích hai người này nhất là Thạch phu nhân Mẫn Nhu, ngày trước đã có ơn tặng bạc và dạy chàng kiếm pháp. Chàng vừa thấy bà ta đã cảm thấy tấm lòng như được sưởi ấm.

Bỗng nghe vị lão đạo sĩ đầu râu tóc bạc lên tiếng:

-Sư đệ từ xa tới đây, ngu huynh mừng rỡ khôn xiết, gọi là có chén rượu nhậu tầy trần, sao lại dùng đến hai chữ yến tiệc.

Đột nhiên chàng ngó thấy trên bàn nước canh rất vãi tung toé. Một bát lớn chỉ còn lại ít nước, món cốt yếu là thịt gà hay giò heo đã không cánh mà bay.

Lão đạo sĩ châu mày nghĩ thầm:

-Mấy anh nhà bếp này sao lại sơ suất đến thế? Chẳng lẽ để người trông coi cho mèo nhảy vào ăn vụng hết cả. Nhưng trước mặt khách xa ngồi đó, lão không tiện vì chuyện nhỏ mọn mà trách mắng thuộc hạ.

Giữa lúc ấy lại có chú tiểu bưng thức ăn lên. Mọi người chột ngó vào bát canh kia đều không khỏi bẽ bàng. Họ vội thu dọn lại, không ai nói gì tới.

Lão đạo sĩ trình trọng mời vợ chồng Thạch Thanh vào thủ vị. Lão ngồi kế đó để bồi tiếp. Khoảng giữa có một bàn riêng cho ba đạo nhân đứng tuổi. Ngoài ra còn hơn hai mươi đạo nhân thì ngồi chiếu ngoài.

Rượu đã ba tuần, lão đạo sĩ thời dãi nói:

-Tám năm trời không gặp mặt, sư đệ cùng sư muội càng ra vẻ phong lưu hơn ngày trước mà ngu huynh đây đã thành già nua tuổi tác sức lực hao mòn.

Thạch Thanh nói:

-Sư ca tuy đầu râu tóc bạc cả rồi, song tinh thần vẫn còn tráng kiện.

Lão đạo sĩ đáp:

-Còn gì mà chả đầu bạc? Ngu huynh trong lòng lo nghĩ muôn phần một đêm cũng đủ bạc đầu. Giả tí sư muội sư đệ đến trước đây ba ngày thì râu tóc ngu huynh mới hoa râm mà thôi.

Thạch Thanh hỏi:

-Phải chăng sư huynh lo lắng về vụ hai vị sứ giả Thượng Thiện, Phật Ác?

Lão đạo sĩ buông một tiếng thở dài rồi đáp:

-Trừ vụ đó ra, tưởng trong thiên hạ không còn có vụ thứ hai nào khiến cho Thiên Hư đạo nhân chùa Thượng Thanh chỉ trong một ngày đã già đi hàng chục năm.

Thạch Thanh nói:

-Tiểu đệ cùng lệnh đệ muội hai người đang ở bên Sáo Hồ nghe được tin hai vị sứ giả Thượng Thiện, Phật Ác lại xuất hiện, võ lâm gặp cơn khiếp nạn liền đến cảnh Chưởng môn sư ca và các vị sư huynh đệ thương nghị một phương sách hoàn thiện. Chùa Thượng Thanh chúng ta gần mười năm nay càng nổi tiếng võ lâm. Cây cao thường chịu gió cả. Hai vị Thiện Ác không chừng sẽ có chiếu cố đến chúng ta. Vợ chồng tiểu đệ muốn ở lại chùa một vài tháng. Giả tí hai vị có tới thăm thì vợ chồng tiểu đệ tuy chẳng làm nên trò trống gì nhưng cũng được vì sư môn mà gắng sức liều mình.

Thiên Hư đưa mắt nhìn mọi đạo nhân khẽ buông một tiếng thở dài rồi móc trong bọc ra hai tấm bài đồng bỏ xuống mặt bàn kêu lách cách.

Thạch Phá Thiên ở ngay trên đầu lão nên nhìn thấy rõ mồn một. Hai tấm bài đồng đó một tấm khắc bộ mặt tươi cười, còn một ám khắc bộ mặt nhăn nhó đúng y như những tấm bài đồng mà chàng đã thấy qua hai lần. Bất giác chàng động tâm lắm lắm:

-Tại sao Thiên Hư đạo nhân lại có hai tấm bài đồng này?

Thạch Thanh “ủa” lên một tiếng hỏi:

-Té ra hai vị sư giả Thiệu Ác đã qua đây rồi. Vợ chồng tiểu đệ ngựa không ngừng vó, người chẳng xả hơi mà chạy tới đây đã chậm mất rồi. Việc này xảy ra vào hôm nào? Sư ca ứng phó với hai vị bằng cách gì?

Thiên Hư đạo nhân tâm thần hãy còn hoang mang chưa kịp trả lời thì một đạo nhân đứng tuổi ngồi bên lão kính cẩn đáp:

-Vụ này đã xảy ra ba bữa trước đây. Chưởng môn sư ca là bậc đại nhân đại nghĩa đã nhận lời qua bên ấy để chịu mệnh lệnh.

Thạch Thanh đã thấy hai tấm bài đồng lại thấy mọi người được vô sự thì mười phần đã đoán ra được tám. Y liền đứng lên xá dài Thiên Hư nói:

-Sư ca một vai gánh hết trọng trách bảo toàn cho toàn thể chùa Thượng Thanh được bình yên. Tiểu đệ vừa xúc động vừa xấu hổ trước hết lời cảm tạ sư ca, sau nữa tiểu đệ có lời thỉnh cầu, xin sư ca miễn trách cho.

Thiên Hư đạo nhân tủm tỉm cười nói:

-Lúc này mọi sự vật trong thiên hạ đối với ngu huynh chỉ như là đám mây nổi. Hiền đệ có điều chi sai bảo, ngu huynh nhất nhất nghe theo.

Thạch Thanh hỏi lại:

-Sư ca nói vậy là ứng thuận rồi đúng không?

Thiên Hư đáp:

-Ứng chịu rồi! Nhưng chưa hiểu hiền đệ có điều chi dặn bảo?

Thạch Thanh đáp:

-Tiểu đệ to gan lớn mật muốn thỉnh cầu sư ca giao phó chức trách chưởng môn cùng nhất nhất mọi việc trong chùa Thượng Thanh này cho vợ chồng tiểu đệ chấp chưởng.

Thạch Thanh vừa nói câu này tất cả đạo nhân ngồi trong sảnh đều lộ vẻ xúc động

Thiên Hư còn đang trầm ngâm chưa kịp trả lời thì Thạch Thanh lại nói tiếp:

Vợ chồng tiểu đệ chấp chưởng quyền binh rồi sẽ thay cho sư ca qua bên đó ăn “Lạp bát cúc”

Thiên Hư đạo nhân bật lên tràng cười ha hả, nhưng trong tiếng cười chứa đựng đầy nỗi đau khổ. Cặp mắt long lanh ngấn lệ. Lão đáp:

-Thịnh tình của hiền đệ ngu huynh xin làm tâm lĩnh là đủ, ngu huynh tạm giữ chức Chưởng môn ở chùa Thượng thanh đã mười mấy năm, khắp võ lâm đều biết mặt. Thế mà nay gặp bước gian nguy đã sợ co vòi thì cái mặt Thiên Hư này từ nay đem giấu vào đâu được?

Thiên Hư nói đến đâu rồi nắm chặt tay Thạch Thanh nói tiếp:

-Hiền đệ còn kém tuổi ngu huynh nhiều, hiền đệ lại là người ngoài cỏi tục, nên trước kia ít khi ở gần nhau, nhưng hiền đệ với ta là chỗ thâm giao. Hơn nữa võ công và nhân phẩm của hiền đệ đúng là nhân vật hạng nhất trong bản môn, ngu huynh rất lấy làm kính phục. Giả sử không có việc phải đi dự hội Lạp Bát Cúc mà hiền đệ muốn làm chưởng môn bản phái thì ngu huynh lập tức nhường ngay mà trong lòng còn hân hoan nữa. Song tình thế bữa nay đặc biệt khác lạ, lão huynh không thể nào tuân lệnh được

Lão chấm dứt câu nói bằng những tiếng cười thê lương.

Thạch Phá Thiên ẩn trên bức hoành nghe hai người nói chuyện rất rõ chàng không hiểu “Lạp Bát Cúc”, đồng thời thấy vẻ mặt hai người khác lạ thì chàng tự hỏi:

-Lạp Bát Cúc phải chăng là một chất kịch độc trí mạng?

Bỗng nghe Thiên Hư lại nói:

-Hiền đệ! Ngu huynh một đêm lo nghĩ đến bạc đầu không phải vì chuyện tham sanh quý tử. Năm nay ngu huynh đã sáu mươi hai tuổi thì có chết cũng không đến cỏi thọ rồi. Có điều ngu huynh trần trọc lo nghĩ là phải tìm phương pháp nào để trừ cho võ lâm trong vòng mười năm khỏi một kiếp nạn. Đồng thời làm thế nào để duy trì uy danh cho bản phái khỏi bị tan tành. Đó mới là việc khó. Ba mươi hai năm nay bên kia đã mời ba lần, mời các môn phái và các bang hội đi dự yến “Lạp Bát Cúc”. Biết bao nhiêu anh hùng hảo hán y ước đối phó hội rồi chẳng thấy một ai trở về. Ngu huynh chết cũng chẳng có cho đáng kể nhưng cải thiện về sau này mới là cần. Vậy chúng ta nên nghĩ một biện pháp nào cho ổn thỏa mới được.

Thạch Thanh cũng cười ha hả nâng chung rượu trước mặt lên uống cạn sạch rồi nói:

-Sư ca! Tiểu đệ không biết tự lượng thỉnh cầu sư ca nhường ngôi chẳng phải là để thay mặt sư ca đi chịu chết mà là đi để thám thính cho biết rõ thực hư. Không chừng nhờ hoàng thiên che chở và giúp tiểu đệ khám phá ra được chân tướng nội vụ cũng nên. Tuy tiểu đệ không dám nói là trừ mối hại lớn cho võ lâm, nhưng khi đã biết được những điều bí hiểm bên trong thì rồi các cao nhân thiên hạ hiệp lực tìm ra kế hoạch thì chuyện đương đầu với bọn kia biết đâu là chẳng làm nổi.

Thiên Hư từ từ lắc đầu đáp:

-Không phải ngu huynh phô trương cái hay cái giỏi của người mà coi thường hiền đệ. Tỉ như Ất Mộc đạo trưởng phái Võ Dương, Ngọc Châu đạo nhân phái Thanh Thành võ công quán thế mưu trí hơn người lại đem theo bao nhiêu tay cao thủ xuất chúng đi rồi cũng mất tích luôn chẳng được một ai trở về. Hỡi ôi! Võ công hiền đệ tuy cao thâm nhưng xét cho cùng ... chưa thể so bì với Ất Mộc đạo trưởng và Ngọc Châu đạo trưởng là những bậc cao nhân vào hàng tiền bối được.

Thạch Thanh nói:

-Về điểm này tiểu đệ cũng đã biết rồi, nhưng sự thành bại một nửa trông vào bản lãnh, còn một nửa tùy theo khí vận. Nói về chuyện diệt trừ đại họa thì dĩ nhiên tiểu đệ không làm nổi nhưng tìm cách dò xét những điều bí mật thì không hẳn là hoàn toàn vô vọng.

Thiên Hư vẫn lắc đầu nói:

-Chức chưởng môn phái Thượng Thanh từ trăm năm nay đều do các đạo nhân chấp chưởng. Sau khi ngu huynh chết rồi đã ấn định để Xung Hư sư đệ lên tiếp nhiệm. Sau này Hiền kang Lệ hết dạ khuông phò khiến cho bản phái khỏi lâm vào bước đường quy vong mai một thì ngu huynh cũng lấy làm cảm kích lắm rồi.

Thạch Thanh nói đi nói lại nhiều lần nhưng Thiên Hư không chịu ứng theo.

Mọi người đều dừng chén không ai uống rượu, quên luôn cả nhắm nháp.

Thạch Phá Thiên xé chiếc đùi gà thành từng miếng nhỏ bỏ vào miệng nhưng chàng sợ nhai tóp tép phát ra thành âm, chàng đành cứ để vậy mà nuốt chửng vào bụng. Cặp mắt chàng vẫn nhìn qua kẽ hở theo dõi diễn biến.

Chàng thấy Thạch phu nhân Mẫn Nhu vẫn lắng tai nghe trượng phu cùng Thiên Hư nói chuyện mà không xen vào câu nào. Bà lại từ từ đưa tay ra toan đoạt bài đồng.

Giữa lúc ấy, Thạch Thanh một tay cầm đũa thò vào đĩa gấp thịt quay, chỉ còn một tay nắm giữ tay Thiên Hư lại.

Xung Hư đạo nhân ngồi mé dưới Thạch phu nhân rút tay về để toan nắm lấy bài đồng. Y nói:

-Để bản đạo giữ cái này cho.

Thạch phu nhân giơ tay trái lên, bốn ngón tay như gậy đàn tì bà bặt vào tay Xung Hư.

Xung Hư lập tức phóng chỉ tay trái ra nhằm điểm vào tay mặt Thạch phu nhân.

Thạch phu nhân đưa cổ tay lên, những ngón tay trái búng ra một luồng kinh phong rất nhỏ phóng vào trước ngực Xung Hư.

Xung Hư đã chịu mệnh lệnh của Thiên Hư đạo nhân tiếp nhiệm chức quán chủ chùa Thượng thanh và sẽ là chưởng môn của các đệ tử cả đạo lẫn tục. Y là nhân

vật thứ nhất thứ nhì trong chùa Thượng Thanh. Y cũng biết vợ chồng Thạch Thanh vì lòng nghĩa hiệp mà cứu cấp trong cơn hoạn nạn. Đó là vì vợ chồng y có tấm lòng tốt mà hành động. Nhưng hai tấm bài đồng này có quan hệ đến tính mạng tất cả mọi đạo lữ trong chùa.

Thiên Hư đạo nhân đã tiếp nhận đồng bài nếu để nó lọt vào tay người khác thì toàn thể đạo lữ đều có thể mất mạng. Vì thế mà họ chẳng kiêng dè cứ ra tay tranh đoạt với Thạch phu nhân.

Cả hai người vẫn ngồi yên không rời khỏi chỗ mà trong chớp mắt đã giao thủ đến bảy tám chiêu.

Cả hai người cùng được một vị sư phụ truyền dạy nên cầm nã thủ pháp đều là của bản môn, tuy không có ý làm thương bại đối phương, nhưng ra tay mau lẹ trong phạm vi hơn một thước vuông họ phải dùng toàn lực để đối phó.

Hai người trước kia là bạn đồng song. Họ đều thiết tha học võ công. Nhưng từ khi chia tay tới nay đã hơn hai chục năm. Trong khoảng thời gian này tuy đã có mấy lần gặp mặt nói chuyện nhưng chưa cùng nhau động thủ bao giờ. Lúc này hai người đột nhiên giao thủ, trong lòng họ đều ngấm ngầm thán phục nhau.

Ngoài ra tất cả bàn tiệc cộng mười sáu người đều nhìn hai vị tử đấu không chớp mắt.

Bọn người này đều là những tay cao thủ bản môn. Ai cũng biết gần mười năm nay vợ chồng Thạch Thanh đã lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ. Họ thấy Mẫn Nhu cùng Xung Hư tuy tranh cướp bài đồng mà vẻ mặt vẫn thản nhiên. Hai người đem những tinh hoa về võ công bản môn phát huy đến chỗ ly kỳ thì chẳng ai là không tán thưởng. Có điều chẳng một ai ngờ ngoài họ ra trên đầu còn có một chàng đang để mắt chăm chú theo dõi cuộc cướp bài đồng giữa hai người.

Mười mấy chiêu đầu hai người ở vào thế quân bình. Nhưng tay phải Thạch phu nhân cầm hai tấm bài đồng chỉ sử dụng quyền được mà thôi, không thể thi triển những phép cầm nã, tuyệt diệu của bản môn vì thế mà cuộc tấn công bị giảm đi rất nhiều. Hai bên bật ra mấy chiêu nữa, Xung Hư vận nội lực vào cánh tay trái vào cánh tay trái Thạch phu nhân xuống. Rồi năm ngón tay bên phải nhắm chụp tới bài đồng.

Thạch phu nhân Mẫn Nhu biết rằng không để cho Xung Hư đoạt lại không xong. Nếu hai người cùng vận nội lực để tranh đoạt thì một là có vẻ khó coi, hai là bà thân phận nữ lưu nội lực không bằng Xung Hư. Bà liền buông tay ra cho hai tấm bài đồng rơi xuống. Như vậy bà có ý đưa cho trượng phu bà.

Thạch Thanh thò tay ra toan nắm lấy thì đột nhiên một luồng kinh phong xô đến trước mặt. Chính là Thiên Hư đạo nhân đã đẩy chưởng lực vào tay y. Tuy hai luồng

kinh phong này không có vẻ bá đạo, nhưng kinh lực rất nặng nếu không chống lại tất cả bị trọng thương.

Giả tử lúc này Thạch Thanh đã cầm bài đồng vào tay rồi cũng đành để rơi xuống. Y phải phóng chưởng ra đỡ.

Giữa lúc Thạch Thanh phải chậm lại một chút này, người ngồi dưới Thiên Hư là Chiêu Hư đạo nhân đã thò tay ra nhắc lấy bài đồng

Bài đồng vào tay Chiêu Hư rồi, vợ chồng Thạch Thanh cùng Thiên Hư, Xung Hư cả bốn người đều nổi lên những tràng cười khanh khách rồi dừng tay lại.

Xung Hư và Chiêu Hư khom lưng cuối đầu nói:

-Sư đệ và Sư muội! Tiểu huynh xin lỗi!

Vợ chồng Thạch Thanh đứng lên đáp lễ.

Thạch Thanh nói:

-Sao hai vị sư huynh lại nói vậy. Chính vợ chồng tiểu đệ mới là người lỗ mãng. Chưởng môn sư huynh nội lực thâm hậu như vậy thì còn gấp mười lần tiểu đệ. Chuyến đi này dĩ nhiên nguy hiểm, nhưng nếu muốn toàn thân rút lui thì chưa hẳn đã là vô hy vọng.

Thạch Thanh vừa đối chưởng với Thiên Hư một chiêu, y đã biết ngay nội lực Chưởng môn sư huynh còn cao thâm hơn mình nhiều. Hùng tâm tráng chí của y bất giác giảm đi quá nửa.

Thiên Hư nhún nhó cười nói:

-Ngu huynh chỉ mong được như lời sư đệ.

Chùa Thượng Thanh tuy là một đạo viện nhưng không cấm uống rượu ăn thịt.

Thiên Hư nâng uống một hơi cạn sạch.

Thạch Phá Thiên thấy Mẫn Nhu đoạt bài không được. Chàng cũng không biết hai tấm bài đồng đó có quan hệ gì. Chàng nhớ Thạch phu nhân đã có nhiều ơn huệ đối với mình thì nghĩ bụng:

-Đạo sĩ kia đoạt mất bài đồng của phu nhân. Âu là ta cướp lại đưa cho bà.

Bỗng thấy Thạch Thanh đứng lên nói:

-Tiểu đệ cầu chúc cho sư cả đi chuyến này được bình yên trở về. Tiểu đệ có thằng con bị người ta cướp mất, cần phải đi cứu ứng, không thể cùng đi với các vị sư huynh được. Vậy xin cáo từ.

Các đạo nhân nghe Thạch Thanh nói vậy đều kinh hãi.

Thiên Hư nói:

-Nghe nói lệnh lang của hiền đệ vào làm môn hạ phái Tuyết Sơn. Một bên là oai danh của vợ chồng hiền đệ, một bên là thanh thế của phái Tuyết Sơn, vậy mà có kẻ to gan lớn mật dám đến cướp lệnh lang đem đi ư?

Thạch Thanh thở dài nói:

-Câu chuyện này dài lắm. Đại khái vì tiểu đệ bất đức, kém bề cai quản giáo huấn nên gã khuyến tử có những hành động càn rỡ, tiểu đệ không dám trách ai.

Từ đến nhớ Thạch Thanh là người biết đường lui tới, hiểu biết, tuy trang trại Hiền Tố Trang bị Bạch Vạn Kiếm đốt cháy sạch sành sanh, y tự biết tai vạ do mình gây nên, tuyệt không oán trách phái Tuyết Sơn.

oOo